

gang til 3die Behandling, saa har den høitærede Minister fuldstændig Ret heri. Sa, jeg kunde endog sige til, at det er endog ikke denne formelle Forskjel, thi Flertallet har udtrykkelig henvist til sin i Fjor af Folkethinget vedtagne Dagsorden, hvor der, som ærede Medlemmer vide, er tilkjendegivet den Stilling, som Folkethinget i det Hele taget indtager overfor denne Sag og overfor Regjeringen, og som lyder saaledes: „Da Tilvebringelsen af den fornødne Enighed om Ordningen af Landets Forsvarsvæsen kræver en Regjering, der gjør dette Spørgsmaals Løsning til sin alvorlige Opgave, gaar Thinget over til Dagsordenen.“ Jeg skal derfor overfor den høitærede Minister sige, at der i Udvalgets Stilling i Mar hverken er nogen reel eller nogen formel Forskjel fra Thingets Stilling i Fjor. At den høitærede Minister overfor denne Tilkjendegivelse udtaler, at hans Stilling er uforandret den samme, have vi hørt saa ofte fra denne Regjering's Side, at det for saa vidt ikke har kunnet psykologisk undre os, men ikke destomindre staar det fast, at den Anvisning, som dette Thing i Fjor gav denne Regjering paa den Veie, ad hvilken der kunde naas en Løsning af Forsvarsspørgsmaalet, har denne Regjering ikke villet benytte. Den høitærede Minister udtalte dernæst, at han fandt det særlig Forkæftelig, det Uforenelige ved Udvalgets Flertals Indstilling deri, at man ikke vil forhandle dette Spørgsmaal. Jeg skal dertil sige: Er der i Grunden Noget, der i mindste Maade kan undres over, at Folkethinget ikke nu mere indlader sig i en Realitetsforhandling, om hvad der kan opnaas overfor denne Regjering? Folkethinget har jo gjort det een Gang og er blevet afvist paaen saa starp, en saa syndig Maade, som nogen Regjering overhovedet er i Stand til at afvise, og derefter har denne Regjering optaget denne Sag paa en saadan Maade, at det maatte staa klart for Enhver, at det, der tilsigtedes, ikke var en reel Forhandling med nogen Udsigt til at opnaa et Resultat, men kun en politisk Profornasforhandling; thi saaledes som denne Sag er blevet gjenoptagen fra Ministeriets Side efter Udtalelserne i 1876, saaledes som den optoges med Opstillingen af den store Kjøbenhavnske Befæstning med et Forlangende om 66—72 Millioner og med Afkøpsfyldelsen

af de Vilkaar, som den Gang vare stillede, maatte Regjeringen selv vide, at naar den fremkom med dette Spørgsmaal i denne Stikkelse, kunde Sagen ikke vedtages, og var det ikke med nogen Udsigt til at opnaa Noget, at Sagen blev forelagt, skete Forelæggelsen ikke for at opnaa en Forstaaelse med dette Thing. Derfor gif man da heller ikke til dette Thing, man gif til det andet Thing. Den høitærede Minister sagde endvidere, at det Standpunkt ansaa han for at være konstitutionelt usforsvarligt, at Flertallet udtalte, at det ansaa Forsvarssagen i dens Almindelighed for en vigtig Sag, der burde være en Regjering's alvorlige Opgave, naar det saa ikke destomindre ikke vilde vedtage og ikke forhandle den. Dette, mente den høitærede Minister, var et konstitutionelt usforsvarligt Standpunkt, men huster den høitærede Minister ikke sin egen Stilling i 1876? Har den høitærede Minister glemt, at han fik Kongens Navn under en Erklæring om, at det var usforsvarligt at opsætte at paabegynde de overordentlige Forsvarsforanstaltninger, og 3 Maaneder efter sagde den samme Minister, at nu var han rede til at lade Sagen falde, og da han blev standset deri, søiede han til, at han vilde forsøge at gennemføre den stykkevis? Intet deraf er imidlertid sket. I 6 Mar blev denne Sag liggende og udsat, efter at Ministeren i Kongens Navn havde erklæret det for usforsvarligt at udsætte den! Naar den høie Regjering er traadt saaledes op overfor denne Sag, er jeg fuldt forvisset om min Berettigelse til at sige, at det har ikke været en reel Forhandling, som denne Regjering har søgt om denne Sag med Folkethinget, men at det kun har været en Profornasforhandling, og Ingen kan undre sig over, at den Tid er forbi, da vi oftere indlade os derpaa.

Conseilspræsidenten (Estrup): Dersom den ærede Ordfører er berettiget til at sige, at Regjeringen fører Profornasforhandlinger med Rigsdagen, er jeg ogsaa berettiget til at sige, at det ærede Flertal kun pro forma stiller sig til Forsvarssagen, som det gjør: manifesterer sin Interesse for Forsvarssagen uden at ville gjøre Noget, og det fordi det er sig bevidst, at det kan Intet gennemføre; det er selv indbyrdes ikke-enigt om Noget!